

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 2.Pf.20.037/2026/3.

A felperes:
felperes, felperes címe

A felperes képviselője:
Dr. Csiky István Ügyvédi Iroda, ügyvéd címe
(ügyintéző: dr. Csiky István ügyvéd)

Az alperes:
alperes, alperes címe

Az alperes képviselője:
Dr. Kovács Loránd Ügyvédi Iroda, ügyvéd címe
(ügyintéző: dr. Kovács Loránd ügyvéd)

A per tárgya: személyiségi jog megsértése

Az elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 3/D.P.20.096/2025/16.

A fellebbezést benyújtó fél: felperes (17. sorszám), alperes (18. sorszám)

Í t é l e t

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit részben megváltoztatja és azt állapítja meg, hogy az alperes az általa kiadott portál internetes hírportálon 2020. július 16. napján megjelent „cikk1” című cikkben, annak valótlan állításával, miszerint felperes felperes „két rendőrré is ráhúzta a kormányt, de mindketten félre tudtak ugrani” megsértette a felperes jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát.

Ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság ítéletét a per főtárgya tekintetében helybenhagyja.

Mellőzi az alperes perköltségviselési kötelezettségét és a felperest kötelezi, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 217.500 (kettőszáztizenhétezer-ötszáz) forint + áfa együttes első- és másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy 648.000 (hatszáznegyvennyolcvanezer) forint, míg az alperest, hogy 216.000 (kétszáztizethatezer) forint együttes kereseti és fellebbezési illetéket fizessenek meg az államnak e határozat jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül az állami adó- és vámhatóság 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlája javára.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes tősgyökeres települési lakos és az Egyesület alapító tagja.

2020 nyarán a felperes politikus1 és politikus2 politikusok felhívására önkéntesen több alkalommal konzultációs ívek gyűjtésére irányuló rendezvényeket tartott az települési piacon. Az esemény lényege az volt, hogy a felperesnél a kitöltetlen nemzeti konzultációs íveket le lehet adni, az összegyűjtött ívekkel pedig bizonyítani lehet, hogy sokan nem vesznek részt a nemzeti konzultációban. A felperes 300-500 ívet gyűjtött össze.

Az portál internetes hírportál, melynek üzemeltetője az alperes, 2020. július 16. napján „cikk1” címmel cikket közölt. A cikkben az alábbiak szerepeltek:

- „Menekülés közben két rendőrré is ráhúzta a kormányt, de mindketten félre tudtak ugrani”,
- „cikk1” (ez a sérelmezett tartalmú cikk címe) és
- „Az portál információi szerint zsarolással gyanúsított férfi vezeti az települési politikai oldal konzultációs íveket begyűjtő akcióját”.

A cikk a felperest monogrammal jelölve nevezi meg, azonban a cikk felidézi, hogy egy ismert sportversenyzőről van szó, aki az Egyesület képviselője, ezért a lakókörnyezetében élők számára a beazonosítása egyértelmű volt. Emellett a cikk végén különböző keresőszavak is feltüntetésre kerültek: „sport”, „politikai oldal”, „nemzeti konzultáció” és felperes”. Ez utóbbi keresőszó, mely a cikkekre mutatott, a felperest egyértelműen megnevezte.

A cikk eltávolítására a mai napig nem került sor, jelenleg csak a keresőszavak beírásával érthető el.

A cikk szerzője újságíró újságíró, akivel szemben a Budapesti VIII. Kerületi Ügyészség B.VIII.2244/2020/31. számú határozatával – a sérelmezett cikkel összefüggésben – személyes adattal visszaélés vétsége miatt a büntetőeljárást kétféle időtartamra feltételesen felfüggesztette.

Ugyanőt a Pesti Központi Kerületi Bíróság 11.B.20.505/2021/19. számú ítéletével – ugyanezen cikk miatt – rágalmazás vétségében bűnösnek találta. A jogerős ítélet újságírót megrovásban részesítette.

[2] A felperes módosított keresetében kérte, hogy a bíróság állapítsa meg, hogy az alperes azzal, hogy az általa üzemeltetett portál internetes hírportálon megjelent „cikk1” című cikkben, annak címében annak a ténynek az állításával, hogy a nemzeti konzultációs ívek gyűjtése törvénytelen volt, továbbá azon cikkbeli tényállításokkal, hogy „[m]enekülés közben két rendőrré is ráhúzta a kormányt, de mindketten félre tudtak ugrani”, és „[a]z portál információi szerint egy zsarolással gyanúsított férfi vezeti az településli politikai oldal konzultációs íveket begyűjtő akcióját”, megsértette a felperes jóhírnévhez fűződő jogát.

Kérte az alperes kötelezését a jogsértő tevékenység abbahagyására, valamint eltiltását a további jogsértéstől, továbbá 8 millió forint sérelemdíj és kamatai megfizetésére való kötelezését.

[3] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte.

Kiemelte, hogy a felperes egyesületi tevékenységére és az önkormányzati választásokon való részvételére tekintettel közszereplőnek minősül. A nemzeti konzultációs ívek összegyűjtése és az abban résztvevő személyek hitelessége közérdeklődésre számot tartó vita tárgyát képezte, a felperesnek ezért fokozott törési kötelezettsége van.

Vitatta a sérelemdíj iránti igényt, továbbá azt összecszerűségben is eltűzottnak tartotta.

[4] Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy az alperes azzal, hogy az általa kiadott portál internetes hírportálon 2020. július 16. napján megjelent „cikk1” című cikk címében, valamint a cikkben valótlánul állította a felperes személyével kapcsolatban, hogy „...két rendőrré is ráhúzta a kormányt, de mindketten félre tudtak ugrani...”, „...szervezi a nemzeti konzultációs ívek politikai oldali törvénytelen gyűjtését településln...”, s ezzel megsértette felperes (felperes címe) felperes jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát.

Kötelezte az alperest a jogsértő magatartás abbahagyására, ezen belül a jogsértő tartalom eltávolítására és eltiltotta az alperest a további jogsértéstől.

Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperes részére 15 napon belül 800.000 forintot és annak 2020. július 16. napjától a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatát.

Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította.

Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 71.000 forint perköltséget.

Felhívta az alperest és a felperest, hogy fizessenek meg 60 napon belül egymás közt egyenlő arányban 240.000 - 240.000 forint illetékfeljegyzési jog folytán feljegyzett kereseti illetéket az államnak az állami adó- és vámhatóság illetékbevételei számlájára.

Elsődlegesen azt vizsgálta, hogy a felperes közéleti szereplőnek minősül-e. Kifejtette, hogy önmagában a konzultációs ívek begyűjtése, mint vállalt feladat még nem avatja a felperest közszereplővé, ezért fokozott tűrési kötelezettség sem terheli. Kiemelte azt is, hogy a közszereplő sem lenne köteles a személyével kapcsolatos hamis tényállításokat tűrni.

Ezt követően azt vizsgálta, hogy a felperes által sérelmezett közlések tényállítások és ha igen, hátrányosan hatnak-e a felperes társadalmi megítélésére. A konzultációs ívek begyűjtése nyilvánvalóan közéleti tevékenység, az közérdeklődésre számot tarthat. Ha valakinek az erre irányuló tevékenységét törvénytelennek tekintik, az nyilvánvalóan annak a személynek a társadalmi megítélését hátrányosan befolyásolja.

Kiemelte, hogy az alperes a sérelmezett állítások valóságának igazolását meg sem kísérelte a perben, a védekezés hiányában az ívek begyűjtését törvénytelennek nyilvánító közlést valótlan tényközlésnek minősítette. Ezt pedig a felperes – bár a bíróság szerint nem közszereplő, de még ebbéli minőségében – sem köteles tűrni. A felperes jóhírnevének sérelmét ezért megállapította.

„A rendőri intézkedés előli menekülés közben a felperes két rendőrré is ráhúzta a kormányt” közlés vonatkozásában kiemelte, hogy az olyan állítás, amelynek valósága vagy valótlansága bizonyítható, de az alperes nem igazolta, hogy ezzel kapcsolatban a felperessel szemben büntetőeljárás indult volna. A sérelmezett állítást ezért tényállításnak tekintette, olyannak, amely miatt megállapította a jóhírnévhez fűződő személyiségi jog megsértését.

A „politikai oldali közlés” minősítése körében rámutatott, hogy valaki politikai oldalisága vagy politikai oldalsága akkor minősülhet tényállításnak, ha a felperest, mint valamelyik politikai párt vagy mozgalom tagját említik, ez ugyanis ténykérdés. A politikai oldaliság azonban nem ténykérdés, hanem az írás írójának véleményét fejezi ki. Kiemelte, hogy a politikai oldaliság olyan tág fogalom az újságírásban, amelybe szinte minden beletartozik, ami a kormány irányvonalával nem egyezik meg, ezért az véleménynyilvánításnak minősül, amely a jóhírnév megsértését nem alapozza meg.

A sérelemdíj iránti követelés vonatkozásában kiemelte, hogy az alperes közlései alkalmasak voltak a felperes személyével kapcsolatban kialakult vélekedés hátrányos befolyásolására. Értékelte, hogy a közlésekre nagy nyilvánosság előtt került sor és azt is, hogy bűncselekmény elkövetésével vádolták.

Kiemelte, hogy tanú2 tanúvallomása alapján egy megbízási szerződés megkötésében is akadályozta az alperes cikkének megjelenése a felperest. Összességében 800.000 forintot tartott alkalmasnak arra, hogy a felperesnek kellő jóvátételt biztosítson, amely a jogsértést is megfelelően szankcionálja. A sérelemdíj után kamatot is megítélt.

A perköltségről úgy rendelkezett, hogy a felperes és az alperes pernyertességét közel azonosnak tekintette és elszámolta a felmerült perköltségeiket.

[5] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes, valamint az alperes nyújtott be fellebbezést.

[6] A felperes a fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és annak megállapítását is kérte, hogy a „politikai oldali” közléssel is megsértette az alperes a jóhírnevét, továbbá kérte a sérelemdíj 5 millió forintba történő felemelését, valamint a pernyertesség-pervesztesség arányát a javára 20-80%-ra megváltoztatni.

A sérelemdíj összegénél az elsőfokú bíróság nem értékelte, hogy a jogsértés a mai napig fennáll. Internetes keresés alapján a neve és a cikkbeli közlések megtalálhatók. Az ingatlan közvetítéssel kapcsolatos megbízás elmaradása miatt jelentős, pontosan meg nem állapítható vagyoni előnytől esett el. A sérelemdíj mértéke nem jelent visszatartó erőt az alperes számára. E körben hivatkozott arra, hogy az alperessel szemben az elmúlt években több személyiségi jogi pert is indítottak és ott milyen ítéleti rendelkezések születtek. Kiemelte, hogy ezen milliós nagyságrendű sérelemdíjak sem tartották vissza az alperest a jogsértéstől. Az elsőfokú bíróság által meghatározott mértékű sérelemdíj olyan alacsony, amely nem szolgálja a jogintézmény társadalmi célját.

Kiemelte, hogy amennyiben az elsőfokú ítélet a fellebbezés szerint megváltoztatásra kerül a jogalap vonatkozásában, úgy teljes egészében pernyertes lesz.

A politikai oldalisággal kapcsolatos közlése körében kiemelte, hogy az valótlan tényállítás, amely alkalmas a politikai megbélyegzésére és társadalmi megítélésének súlyos rombolására. A politikai hovatartozásra utaló tényállítás objektíve eldönthető, az igaz vagy hamis. Nem tekinthető politikai oldalinak, sem politikai párt tagsága, sem nyilvános politikai szerepvállalása alapján, így a közlés valótlan. Kiemelte, hogy nem részese semmilyen közéleti vitának vagy tényfeltáró közlésnek, ezért a közlés nem tekinthető értékítéletnek sem.

[7] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és elsődlegesen a felperes keresetének teljes elutasítását, másodlagosan a végleges eltávolításra kötelezés mellőzését és a sérelemdíj összegének 200.000 forintba való mérséklését, továbbá a felperes első- és másodfokú perköltség megfizetésére kötelezését kérte.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg, hogy a felperes nem minősül közszereplőnek. A cikk megjelenésének időpontjában széleskörű közérdeklődésre számot tartó vita tárgyát képezte a cikkben szereplő nemzeti konzultációs ívek gyűjtése, illetve az abban résztvevő személyek hitelessége. A felperes egyesületi tevékenységére, illetve a választásokon való részvételére tekintettel a közszereplő kategóriáján belül a legkevésbé védett személyi körbe tartozó politikus. Amennyiben a felperes nem is minősülne közszereplőnek, abban az esetben is a vele kapcsolatos véleménynyilvánítás határai a téma közügyet érintő jellege és abban való aktív, önkéntes szerepvállalása miatt az átlagosnál tágabbak.

Az első közlés nem sérti a felperes személyiségi jogát, valós ténybeli alapból levont okszerű következtetés, aminek alapját képező tényeket maga a cikk is tartalmazza. Hivatkozott e körben a Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság Hatóság (NAIH) megnyilvánulására. Az átlagolvasó számára tehát egyértelműen kiderül, hogy a cikk írója mire alapozta ezen véleményét.

A második közlés vonatkozásában kiemelte, hogy a cikk lényege az, hogy olyan személy vett részt a gyűjtésben, akivel szemben zsarolás miatt büntetőeljárás van folyamatban. A rendőrök

előli menekülést a felperes sem vitatta, illetve a perbeli cikk nem tesz olyan állítást, hogy a felperessel szemben másik büntetőeljárás is indult volna.

Kifejtette, hogy a jogsértés hiányában eltiltásra nem kötelezhető.

Álláspontja szerint a törlés aránytalan szankció, ezt meghaladóan a nyomtatott sajtócikkek sem törölhetők utólag. A sérelemdíj körében rámutatott, hogy a felperessel szembeni büntetőeljárás valós tény volt. Az is valós tény, hogy a rendőri intézkedés elől a felperes megpróbált elmenekülni. Az elsőfokú bíróság nem adta indokát, hogy mennyiben és miként alkalmas a felperest ért vagyoni hátrány kiegyenlítésére meghatározott sérelemdíj.

Kiemelte, hogy túlnyomórészt pernyertes lett, melyre tekintettel elsőfokú perköltség megfizetésére nem kötelezhető.

[8] A felperes fellebbezése nem megalapozott, az alperes fellebbezése részben megalapozott.

[9] A másodfokú bíróság a fellebbezést a polgári perrendtartásról szóló 2016. CXXX. törvény (Pp.) 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[10] A Fővárosi Ítéltábla a Pp. 380. §-ában megjelölt, az elsőfokú ítélet kötelező hatályon kívül helyezésére okot adó körülményt nem észlelt, ilyenre a fellebbező felek sem hivatkoztak.

[11] A másodfokú bíróság a Pp. 370. § (1) bekezdése értelmében csak a fellebbezési kérelem és a fellebbezési ellenkérelem keretei között gyakorolta a felülbírálati jogkörét. Erre tekintettel a másodfokú bíróság nem érintette az elsőfokú bíróság ítéletének a felperes sérelemdíj iránti követelése 5 millió forintot meghaladó mértékben való elutasítását.

[12] A Fővárosi Ítéltábla a fentiek szerinti felülbírálati jogkör gyakorlása során a Pp. 381. §-ában szabályozott, az elsőfokú ítélet mérlegelhető hatályon kívül helyezésére okot adó körülményt nem észlelt, ilyenre egyébként a felek sem hivatkoztak, ezért a Pp. 383. § (1) bekezdésének megfelelően az ügy érdemében határozott és a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú ítélet fellebbezett rendelkezéseit részben megváltoztatta.

[13] A jogvita elbírálása során értékelni volt szükséges Magyarország Alaptörvényének rendelkezéseit, a VI. cikk (1) bekezdésének, a IX. cikkének előírásait. A sajtó-helyreigazítási joghoz és a véleménynyilvánítás szabadságához kapcsolódó jogvita okán, az alapjogok kollíziója miatt szükséges az Alkotmánybíróság e körben kialakult gyakorlatát is figyelembe venni és szükséges az úgynevezett alapjogi teszt lefolytatása.

[14] Az Alkotmánybíróság alakította ki azt az alapjogi tesztet, amelyet vizsgálva lehet megállapítani, hogy az adott esetben a véleménynyilvánítási szabadságot vagy az érintett jóhírnevét kell-e előtérbe helyezni [3329/2017. (XII. 8.) AB határozat, 3357/2019. (XII. 16.) AB határozat]. Ennek során elsőként azt kell vizsgálni, hogy az adott közlés közügyben való megszólalást jelent-e, tehát a közügyek szabad megvitatásával áll-e összefüggésben. Amennyiben a közlés a közügyek szabad vitatását érinti, úgy a közlés automatikusan a véleménynyilvánítási szabadság nyújtotta magasabb szintű oltalmat élvezi [13/2014. (IV. 18.) AB határozat]. A következő kérdés, amiben a bíróságnak döntenie kell, az az, hogy a közöltek tényállításnak vagy értékítéletnek minősülnek-e. Végül pedig azt kell vizsgálni, hogy a korlátozás nem lépte-e túl a véleménynyilvánítás határát: a véleményszabadság már nem nyújt védelmet az olyan öncélú a közügyek vitatásának körén kívül eső, így a magán-, vagy családi élettel kapcsolatos közlésekkel szemben, amelyek célja pusztá megalázás, illetve a bántó vagy sértő kifejezések használata, vagy más jogsérelem okozása.

[15] Az Alkotmánybíróság a 23/2019. (VII. 18.) AB határozatában kifejtette, hogy a médiaszolgáltató alkotmányos jogát gyakorolva szabadon tudósíthat a közérdeklődésre számot tartó eseményekről. E szabadsága kiterjed annak meghatározására is, hogy mely eseményekről milyen részletességgel és tartalommal ad tájékoztatást. Amennyiben a sajtószabadság gyakorlása sérti más alapjogát vagy valamilyen alkotmányos célt, akkor arról kell döntenie, hogy a konkrét esetben a sajtószabadság gyakorlásának vagy az azt korlátozó célnak kell-e inkább teret engednie {23/2019. (VII. 18.) AB határozat, Indokolás [19]}.

[16] A fentiek alapján az ügyben elsőként a közlés megítélése során arról kellett döntenie, hogy az közügyekben való megszólalást jelent-e, közérdekű vitában kifejtett álláspontot tükröz-e, vagyis a közügyek szabad vitatásával áll-e összefüggésben.

[17] Az Alkotmánybíróság a 7/2014. (III. 7.) AB határozatban elvi éllel rögzítette, miszerint a nyilvános közlés megítélése során „mindenekelőtt arra kell tekintettel lenni, hogy mivel a politikai véleményszabadság fókuszában elsősorban maguk a közügyek, nem pedig a közszereplők állnak, a közügyekre vonatkozó szólások mindegyike fokozott védelem alá tartozik” {7/2014. (III. 7.) AB határozat Indokolás [47]}.

[18] A perbeli írás aktualitását, témáját tekintve egyértelműen a közügyek vitatásához kapcsolódik, ugyanis az ún. nemzeti konzultációs ívek vonatkozásában kialakult nyilvános politikai akcióban résztvevő egyik személyt kívánja bemutatni, aki a felperes. A felperes azon tevékenysége, hogy az ún. nemzeti konzultációs íveket tiltakozása jeléül összegyűjti, a gyűjtés érdekében nyilvánosan fellép, ezen célja elérése érdekében korábban a nyilvánosságához fordult, a saját, önkéntes közéleti szerepvállalásának minősül, ezért türeli kötelezettsége is fokozottabb.

[19] Ezt követően azt volt szükséges vizsgálni, hogy a sérelmezett megnyilvánulások értékítéletnek vagy tényállításnak tekinthetők-e, ugyanis a „véleményszabadság

gyakorlásának határai a közügyeket érintő kérdésekben aszerint különböznek, hogy az adott közlés értékítéletnek, avagy tényállításnak minősül-e. Vagyis e minősítésnek azért kell összhangban állnia az Alaptörvény IX. cikkében biztosított véleményszabadság követelményeivel, mert egyben döntően és közvetlenül befolyásolja annak határait is, így az alapjog gyakorolhatóságát és tényleges érvényesülését” {13/2014. (IV. 18.) AB határozat Indokolás [40]}.

[20] Az Alkotmánybíróság továbbá azt is rögzítette, hogy a „közügyeket érintő értékítéletek szabad folyása biztosított, hiszen a tényállításokkal szemben az értékítéletek közös sajátossága, hogy igazságtartalmuk nem ellenőrizhető és objektív módon nem igazolható. Az értékítéletekkel szemben a tényállítások mindig olyan konkrétumokat tartalmaznak, amelyek valósága bizonyítás útján igazolható, ellenőrizhető. Míg az értékítéletet megjelenítő vélemények nagyobb toleranciát követelnek, addig a tényeket állító, avagy híresztelő kifejezések esetében fokozottabb gondosság követelhető meg” {3051/2022. (II. 11.) AB határozat Indokolás [45]}. Az Alkotmánybíróság többször is rögzítette, hogy „[a]z adott közlés védelmére vonatkozó alkotmányjogi mérce meghatározásakor tehát a közügyek vitáján belül is fontos kérdés, hogy a közlés értékítéletnek vagy tényállításnak minősül-e” {3107/2018. (IV. 9.) AB határozat Indokolás [25]}.

[21] A tényállítások és véleménynyilvánítások elhatárolására szolgáló bizonyíthatósági teszt szerint, tényállításnak minősülnek azok a közlések, melyek olyan eseményeket, történéseket érintenek, melyek megtörténte objektíve igazolható, míg az egyéb megnyilatkozások a vélemény kategóriájába sorolhatók.

[22] Ezen vizsgálat alapján az első sérelmezett közlés, a „törvénytelen gyűjtés” vonatkozásában nem osztja a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság azon megállapítását, miszerint az tényállítás lenne. Az, hogy egy politikai akció törvénytelenként kerül bemutatásra az írásban, a szerző értékelése ezen közéleti tevékenységről. Az elsőfokú bíróság is helytállóan ismerte fel, hogy a konzultációs ívek felperes általi összegyűjtése közéleti tevékenység ([54] bekezdés). Az alperesi írás utolsó tartalmi részében is rögzítésre kerül, hogy milyen indokok alapján tekinti a szerző aggályosnak a konzultációs ívek begyűjtését, ezen felperesi cselekedetnek törvénytelenként való minősítése az újságíró véleménye, így az jóhírnév megsértésére alapul nem szolgálhat.

[23] A második közlés, a „két rendőrrre is ráhúzta a kormányt, de mindketten félre tudtak ugrani” közlést helytállóan minősített az elsőfokú bíróság tényállításként, mivel az egy olyan múltbeli tevékenységet mutat be, amelynek megtörténte igazolható. Az alperes e körben azonban semmilyen bizonyítást nem ajánlott fel.

Önmagában azon tény, hogy a felperes egy rendőri intézkedés alól ki kívánta magát vonni, tehát menekült, az átlagolvasói értelmezése alapján sem azonos azzal, hogy az intézkedő rendőrökkel szemben, a testi épségüket fenyegető, szándékos magatartást tanúsított volna, ezért a jogsértés megtörténtének megállapításra vonatkozó rendelkezést a másodfokú bíróság ténylegesen helybenhagyta. Az ítélet egyértelműségének biztosítása érdekében szükséges volt

ezen, a jogsértés megtörténtének megállapításának megismétlése, és annak a gyakorlat szerinti átfogalmazása.

[24] A felperes a fellebbezésben sérelmezte a „politikai oldali” közlés vonatkozásában a keresetének elutasítását. A másodfokú bíróság e körben visszautal az elsőfokú bíróság ítélete [58] bekezdésének második és harmadik mondatára, azokat megismételni nem kívánja. Mindezek alapján ezen közlés vonatkozásában az elsőfokú bíróság helytállóan utasította el a felperes keresetét. A felperes fellebbezésével kapcsolatosan azonban a másodfokú bíróság hangsúlyozza, hogy a sérelmezett írásban többször is feltűnik „a politikai oldali” kitétel, az az írás PK 12. számú értékelése alapján olyan jelzőként kerül használatra, amellyel a szerző azon személyeket, tevékenységeket minősíti, akik az ún. nemzeti konzultációt kritizálják, annak sikeressége elleni tevékenységet fejtenek ki, tehát az író értékítéletét fejezi ki ezen közlés.

A Fővárosi Ítéltábla csupán megjegyzi, hogy az Alkotmánybíróság mércéje szerint pedig „az értékítéletet és személyes meggyőződést közvetítő vélemények mindaddig, amíg összefüggésben állnak a közügyekkel, attól függetlenül élvezik a véleményszabadság alkotmányos oltalmát, hogy helyes vagy helytelen, tetsző vagy nem tetsző, egyes megítélések szerint értékes vagy éppen értéktelen gondolatot tartalmaznak. Ezt kívánja meg a nézőpontsemleges véleménynyilvánítási fórum szabadságának értéke is” {3051/2022. (II. 11.) AB határozat Indokolás [46]}.

[25] Az elsőfokú bíróság helytállóan alkalmazta a további objektív jogkövetkezményeket. A jogsértő tartalom eltávolítása körében a másodfokú bíróság hangsúlyozza, hogy éppen az online sajtótermékek sajátosságai folytán indokolt a jogsértő közlés eltávolítása, ugyanis ezáltal akadályozható meg az, hogy a jogsértéshez képest évekkel később is a jogsértésről az internet használói tudomást szerezzenek az internetes keresőmotorok használatával. Mivel kizárólag a jogsértő közlés kerül eltávolításra, ezért a sajtószabadság korlátai is csak a szükséges mértékben igazodnak a felperes személyiségi jogainak indokolt védelméhez. Az pedig, hogy a nyomtatott sajtótermékben az ilyen jellegű szankció alkalmazása kivitelezhetetlen, nem járhat azzal a következménnyel, hogy az online sajtótermékek esetén a fentiek szerint indokolt szankció alkalmazása mellőzésre kerüljön.

[26] A sérelemdíj iránti követelés vonatkozásában a másodfokú bíróság nem észlelt olyan körülményt, ami alapján indokolt lenne a sérelemdíj felemelése vagy akár leszállítása. E körben rámutat arra, hogy köztudomású tényként vehető az figyelembe, hogy amennyiben valaki vonatkozásában hivatalos személyek elleni, erőszakos bűncselekmény elkövetését állítják alaptalanul, az mindenképpen alkalmas a társadalmi megítélésének hátrányos befolyásolására, az az olvasókban megütközést vált ki és ezért indokolt a sérelemdíj alkalmazása. Értékelni volt szükséges azt is, hogy a jogsértés nagy olvasótáborral rendelkező sajtótermékben valósult meg, továbbá szükséges érvényre juttatni ezen jogkövetkezmény magánjogi büntetés jellegét is. A kialakult bírósági gyakorlat alapján a 800.000 forintos sérelemdíj elegendő a felperest ért köztudomású és igazolt hátrányok kompenzálására, az a 2020-as értékviszonyoknak megfelel, az időmúlást pedig a felperesi kereset szerint a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:52. § (2) bekezdése és a 6:532. §-a alapján meghatározott, Ptk. 6:48. § (1) bekezdése szerinti mértékű kamat hivatott kompenzálni.

Megjegyzendő, hogy a felperes a keresetében sérelemdíj iránti igényt terjesztett elő, a Ptk. 2:52. § (1) bekezdés szerint pedig sérelemdíjat az őt ért nem vagyoni sérelemért követelhet a jogosult. A felperes által indítványozott tanúk a meghallgatásuk során az alperesi cikk egészéről tettek említést, amely alapján a felperest hátrányok érték, ezek „bűnözői minőséggel kapcsolatos rágalmak”. E körben a másodfokú bíróság hangsúlyozza, hogy a sérelmezett írásban bűncselekményre vonatkozó közlést nem csak a perbeli, a felperes jóhírnevét sértő közlés hordoz, hanem a felperes vonatkozásában egy másik büntetőeljárásról is beszámol az alperesi írás, amely vonatkozásában a felperes keresetet nem terjesztett elő. Mindezek alapján a tanúvallomásokban előadottak egyértelműen és kizárólag nem vonatkoztathatók a jelen perben megállapított jóhírnév sértő közlésre. Az esetlegesen elmaradt megbízásból eredő vagyoni hátrány orvoslására nem a sérelemdíj hivatott, hanem adott esetben a Ptk. 2:53. §-a szerinti jog, azonban ilyen jellegű igényt a felperes nem terjesztett elő.

[27] A másodfokú bíróság döntése következtében a pernyertesség-pervesztesség aránya az elsőfokú és másodfokú eljárásban is 1/4-3/4 arányú az alperesre kedvezőbben, a Fővárosi Ítélőtábla e körben értékelte, hogy a kereset szerinti három közlésből egy vonatkozásában állapította meg a jogsértés megtörténtét, továbbá, az elsőfokú eljárásban a követelt sérelemdíjhoz képest csupán 10%-ban volt eredményes a kereset, míg másodfokú eljárásban a felperes további 4.200.000 forint sérelemdíjat követelt, az alperes pedig 600.000 forinttal kérte leszállítani a 800.000 forint sérelemdíjat. Mindezek alapján az alperes tényleges pernyertessége így 2/4 arányú volt, ezért az általa felszámított együttes első- és másodfokú perköltség 2/4-ed részére, 217.500 forint + áfa megfizetésére kötelezte a felperest a Pp. 83. § (2) bekezdésére figyelemmel, a 32/20023. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és a 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 3. § (2) bekezdése és 5. § (1) bekezdése alapján. A másodfokú bíróság megjegyzi, hogy az alperes a fellebbezésében maga kérte, hogy meg nem határozható pertárgyérték alapján 2 munkaóra figyelembevételével állapítsa meg a perköltségét a másodfokú bíróság.

[28] A fenti pernyertesség-pervesztesség arány alapján kötelesek a felek viselni a személyek polgári jogi védelmével kapcsolatos perekben érvényesülő tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 42. § (1) bekezdés a) pont és a 46. § (1) bekezdése alapján számított 4.800.000 forint eljárási és 336.000 forint, valamint 48.000 forint fellebbezési illetéket a 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének megfelelően, amelynek a felperesre jutó része 648.000 forint, míg az alperesre 216.000 forint jut.

[29] Tájékoztatja a feleket, hogy az illeték az Itv. 78. § (4) bekezdése szerint a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé. Az illeték megfizetése során közleményként fel kell tüntetni az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát [30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés e) pont].

Dr. Kisbán Tamás s.k.
a tanács elnöke

Dr. Fintha-Nagy Péter László s.k.
előadó bíró

Dr. Hercsik Zita s.k.
bíró